

वा०रा०

॥१६१॥

सर्वमूलोर्थस्तवनसंवत्तइत्याहयेषामिति॥येषां धर्मचारिणां तापसानां धर्मचरतामपि अर्थाभावात् अयं लोक ऐहिकपुरुषार्थो नश्यतीति स्पष्टं॥ते इह लोके सुखसाधनभूता अर्था स्त्वयिन दृश्यंते ॥ दुर्दिनेषु न वग्रहा इवेत्यर्थः ॥ ४० ॥ सर्वमिदं दुःखं स्वानुष्ठितपूर्वाचारिणामूलमित्युपसंहरति ॥ त्वयीति ॥ गुरोर्वचने स्थिते त्वयि प्रव्रजिते सति धर्मश्रद्धाया ज्येन मोहाद्वनप्राप्ते रक्षसाभार्यापत्तता प्रहृता च ॥ प्राणैः प्राणेभ्यः ॥ ४१ ॥ अतः परमेतावदेव कर्तव्यं किमतीतार्थानुशोचनेनेत्याह ॥ तदयेति ॥ कर्मणा पौरुषेणाहमेव व्यपनेष्या

येषां नश्यत्ययं लोकश्चरतां धर्मचारिणां ॥ ते रथास्त्वयिन दृश्यंते दुर्दिनेषु यथाग्रहाः ॥ ४० ॥ त्वयि प्रव्रजिते वीरगुरोश्च वचने स्थिते ॥ रक्ष सापत्तताभार्याप्राणैः प्रियतरा नव ॥ ४१ ॥ तदद्य विपुलं वीरदुःखमिन्द्रजिताकृतं ॥ कर्मणा व्यपनेष्यामि तस्मादुत्तिष्ठ राघव ॥ ४२ ॥ उत्तिष्ठ न रशार्दूल दीर्घबाहो धृतव्रत ॥ किमात्मानं महात्मानमात्मानं नावबुध्यसे ॥ ४३ ॥ अयमनघ तवोदितः प्रियार्थं जनकसुतानिध नं निरीक्ष्य रुष्टः ॥ सरथगजहयां सराक्षसेन्द्रां भृशमिषुभिर्विनिपातयामिलंकां ॥ ४४ ॥ इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये युद्धकांडे त्र्यशीतितमः सर्गः ॥ ८३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ राममाश्वासमानेतुलक्ष्मणे भ्रातृवत्सले ॥ निक्षिप्य गुल्मान् स्वस्थाने तत्रागच्छ द्विभीषणः ॥ १ ॥ नानाप्रहरणैर्वीरैश्चतुर्भिरभिसंवृतः ॥ नीलांजनचयाकारैर्मार्तंगैरिव यूथपैः ॥ २ ॥ सोभिगम्य महात्मानं राघवं शोकलालसं ॥ वानरांश्चापि ददृशे वाष्पपर्याकुलेक्षणान् ॥ ३ ॥ राघवं च महात्मानमिक्ष्वाकुकुलनंदनं ॥ ददर्श मोहमापन्नं लक्ष्मणस्यांकमाश्रितं ॥ ४ ॥ व्रीडितं शोकसंतप्तं दृष्ट्वा रामं विभीषणः ॥ अंतर्दुःखेन दीनात्मा किमेतदिति सो ब्रवीत् ॥ ५ ॥

मि तस्मान्मलोत्साहनार्थमुत्तिष्ठ ॥ ४२ ॥ ननु प्राकृतवदैन्यं युक्तं महात्मनस्ते इत्याह ॥ उत्तिष्ठेत्यादि ॥ महात्मानं परमात्मानं ॥ ४३ ॥ तव प्रियार्थमुदित उद्युक्तः निरीक्ष्य श्रुत्वा ॥ ४४ ॥ कतक ० ॥ ७६ ॥ इति रामाभिरामेश्रीरामीये रामायणतिलके वाल्मीकीये यु० त्र्यशीतितमः सर्गः ॥ ८३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ आश्वासयमाने गुल्मा न्स्वस्थाने पूर्वादितत्तद्वारे निक्षिप्यावस्थाप्य ॥ १ ॥ २ ॥ ददृशे ददर्श ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥

यु० कां०

॥१६१॥